

X

Одного дня влітку до отця Якова Ладковського принесли з пошти листа. Отця Якова не було вдома. Надежда Мокіївна взяла листа і, не глянувши на конверт, роздерла його й з цікавістю кинулась читать. Вона мала звичай роздирати конверти та заглядати навіть в усякі офіціальні бомаги, прислані на ймення свого чоловіка, бо була дуже цікава.

Цей лист писав передніший дрижипільськнй фершал, котрий перейшов на службу з Дрижиполя в друге місце. Він писав до свого товариша, фершала Якова Вербицького, котрий перейшов в Дрижипіль на його місце. А на пошті сливе усі листи, на котрих манячили написи «Яковові», спохвату перли до отця Якова.

Надежда Мокіївна читала, читала той лист і довго не могла втямить, про що то пишеться в тому листі. Але згодом, опам'ятавшись, зирнула на конверт і прочитала, що лист був писаний не до її чоловіка, отця Якова, а до фершала Якова Вербицького таки в Дрижипіль. Під листом на кінці був підписаний передніший дрижипільськнй фершал. В Надежди Мокіївни аж пучки з листом затрусилась од цікавості. Чужі думки так зацікавили її, що в неї аж голова заморочилась.

В першій половині листа давніший фершал писав за себе, за своє нове місце, писав за дрібязкові тамошні випадки, за свого доктора й подавав усякі новинки. Але наприкінці листа він понаписував багато дечого за молоду матушку Надежду Мокіївну. Вона втупила очі в лист і од цікавості неначе їла його своїми зіньками.

«Там у вас в Дрижиполі є чудернацька матушка, Надежда Мокіївна Ладковська. Це якась не то проява, не то виродок між найновішими епархіалками. Вона чепляється причепю до всіх паничів, і, певно, ця нахабна людина причепиться й до тебе, як чеплялась і до мене, і до кожного вчителя, а найбільше, як я перечув через людей, до Уласевича, теперішнього молодого доктора. А ми знаємо добре, що Уласевич закохався в Лїду, Гуковичеву дочку, і їздить до Матушевських, де потаснці бачиться з Лїдою. Ладковська як залицяється до гарних парубків півчих, то з цієї причини ходє на співки, щоб дивиться та залицяється до їх. Ця проява пише до вчителів романтичні, навіжені, буцімто ліберальні листи, часом вечорами никає попід вікнами й заглядає в їх вікна або часом і присурганиться в хату на чай, як роблять ліберальні панни в Києві. Ласа до паничів навдивовижу! Мабуть, в неї серце таке завбільшки, як ворота, ще й завсїгди одчинені настїж: заїжджайте, мовляв, хто схоче!»

— Ну, не капосні ж тобі люде! Я думала, що в цїй глушині люде дурні, не досвідні або якісь низькоокі й не далекосяглі розумом, а я одна найрозумніша й найхитріша од усіх і що я всіх тутешніх дурнів перехитрувала. А вони, подлі, все дочиста втямили й постерегли мої нориви й мої хитрощі. От тобі й на! — бубонїла спересердя Надежда Мокіївна й почала читати далі.

«Отець Яків знає за все, але мусить змовчувать, — писав далі фершал, — бо коли часом у його терпець увірветься і він не змовче, то вона кричить, верещить, стукає кулаком об стїл, мов навісна. В своє хазяйство не микається, а зате ж вмикуються в чоловікові справи, в школьні й навіть церковні. В неї тільки й думки за гарних паничів. Недурно ж доктор Уласевич казав мені, що вона якась ніби психопатка в коханні й залицяється до цього красуня, як реп'ях до вівці».

— Проклятий! Ще й лається! — промовила вона голосно.

«Вона любе сама їздити й поганять коні, неначе будлі-який москаль гусарин. Якось раз трапилась їй така пригода. Прочула вона од людей, що до однієї тутешньої сусіди удови хуторянки часто навідуються на хутір офіцери з лагерьа, бо в тієї панії дві гарні дочки. Вона дізналась за це, знайшла причину, щоб поїхать до тієї незнайомої панії буцімто купувати поросята. Вона вкинула в повозку мішка й покатала на хутір без погонича. Купила вона двоє поросят, побалакала з офіцерами, намиливалась ними й верталась додому. Але на шляху, коло самого рову, повозка наскочила колесом на горбок, підскочила та й перекинулась. Мішок з поросятами покотивсь у рів. Полетів туди й її капелюш. Підвелась вона з землі, закинула за вуха розпатлане волосся й мусила лізти в рів доставать поросята й капелюш. Після недавнього тучного дощу в рові стояло аж зелене багно. Вона влізла туди, витягла мішка, достала капелюш, задрипалась по коліна, обляпалась трохи не по шию. Поросята з ляку кувікають. Тоді вона давай підіймать повозку, але напружувалась довго, аж крєктала, і нічого не вдіяла. На щастя, нагодився якийсь чоловік і підвів візка. Приїхала вона додому, уся обляпана. Отець Яків як углядів, то тільки руки зняв до бога!»

«Ото каторжний! І за це досвідчився звідкільсь! — подумала Надежда Мокіївна. — Не такі-то дурні провінціали, як мені здавалось!»

«Цій дуринді здається, що вона красуня навдивовижу! Але яка ж вона красуня? Очі витрішкуваті, як у сови, рот, як курінь на баштані, зуби, як лопатні, ще й до того вона низькоока та кислоока, неначе перепічайка; голова в неї завжди неначе кудлатий кужіль, а на потилиці все теліпається якесь кубло з одіржин або з пачосів. В цієї ледачої хвойди розум не в голові, а на язиці та в губищах. А їй здається, що вона найрозумніша од усіх».

«А ти, паскудний губань! Чи тобі ж пак цінувать мою красу? Тобі, поганому безусові? В моїх очах є такі чари, що як на кого пильно подивлюсь, то одразу й причарую й прилюблю до себе».

Вона аж скипіла, аж нестямилась і зопалу вхопила чистий конверт, що лежав напoxваті, згорнула лист і всунула його в конверт. Помста й ревнивість забили їй памороки. Вона була зла на доктора, що він залицяється не до неї, а до Ліди, спохвату навіть забула, що було писано за Ліду й доктора, але й за неї, вхопила перо й почала черкать адрес: «В село Деркачівку, високоповажному добродієві Андріянові Кириловичу Гуковичеві...»

Аж дописуючи адрес, вона несподівано схаменулась й опам'яталась.

«Ой, ненько моя! Що ж це я роблю? Це ж я посилаю виказ на доктора й Ліду, і на саму себе... Оце була б встругнула штуку! Отой зателепуватий паскудний вухань зовсім забив мені тяму в голові».

Надежда Мокіївна достала з стола чистий листок паперу й написала до старого Гуковича лист, змінивши руку й підбираючись під тон старої досвідної та поважної людини, котра напевно знає, де його Ліда бачиться потаєнці з своїм коханцем, і застерігає батька.

«Будьте обережні! Оце посилаю вам клаптик листа, писаного до мене за вашу Ліду й доктора Уласевича. Наглядайте за Лідою добре, доки ще нічого поганого не трапилось. Палка любов завсігди буває скажена й безглузда, не тямє, що робе, і може допроводить і

до лиходійства, і навіть душогубства. Спиніть загодя Уласевича й молоденьку Ліду на тій стежці, котра згодом може завести цих неміркованих та нерозсудливих людей і до лиходійства, а може, й до проступства», — так скінчила свій лист Надежда Мокіївна.

Потім вона одтяла ножицями клаптик од фершалового листа, де мова мовилась за Уласевича й Ліду, приклала цей клаптик до свого листа, надряпаного чудними буквами, ніби якимись ієрогліфами, приліпила марку й одіслала через наймитчука на пошту.

Приїхав отець Яків і вглядів на столі свіжий не пом'яшкурений конверт.

— А це до мене лист з пошти? — спитав отець Яків, вглядівши на столі конверт з написом.

— Ні, не до мене! Це Яковові Вербицькому, — сказав батюшка придивившись. — Як цей лист сюди потрапив? Мабуть, помилка поштаря? Але ж це тільки конверт. А де ж лист? Це вже ти попоралась і вийняла чужий лист та й... надісь, і прочитала, — по сільському звичаю.

— Атож! Я сама помилилась та й роздерла конверт. А тепер ніяково вже вертати назад. Я той лист вкинула в грубку й спалила. Де на пошті не запервуть «Якова», то й пруть того «Якова» до тебе.

Через день до Андріяна Кириловича смерком принесли з пошти лист та газети. Він розгорнув лист, хапком перечитав його й одрізану дописку. Під листом підпису не було. На дописці, на клаптику був підписаний фершал Яків Вербицький.

— Анонімний лист од когось на Ліду... Овва! Погана справа! Теклю! а ходи лишень сюди та прочитай оці шпаргали, — гукнув він на жінку з кабінету.

Прийшла важкою ходюю й Текля Опанасівна. Вона була низькоока й начепила на перенісся сині окуляри, трохи не притулила листа до лампи й перечитала його уважливо, не хапаючись, неначе цідячи слова й рядки.

— Я цього й сподівалась вже давненько, — сказала вона спокійно, — але хто б оце написав оцей лист? І звідкіль він посланий?

— Мабуть, пише якась духовна особа, бо писано в поважному моральному тоні: усе в його мова мовиться про мораль, про добродіє, злочин, лиходійство, навіть за проступство.

— Мабуть, дрижипільський протопоп, бо лист скинувся трохи на проповідь. Певно, пішла вже по селах поголоска за Ліду, пішла чутка за її одвідинн до Матушевських і вже заскочила й до його. Спасибі, що застерігає нас зачасу. Це застереження треба мати на увазі. Он куди воно вже зайшло! Яків Кирикович людина чесна, статковита, поміркована. Мені здається, що він не повинен би занастить і запагубити нашу дитину, — говорила Текля Опанасівна.

— Говори! Не запагубить! Він людина чесна й розсудлива, падкує коло лікарського діла. Це правда. Але палке кохання буває сліпе, а часом і безглузде. Воно може накоїть багацько лиха. Треба б Ліду якось одлучити од його; треба роз'єднати їх, та ще й таки зараз, не гаячи часу! — вже не казав, а ніби гукав Гукович на всі покої.

— Адже ж і я колись ходила на одвідинн до тебе потай од мами, бо гаряче й щиро кохала тебе, і вийшла за тебе проти її бажання й волі.

— Але ж Ліда не може вінчатися з Яковом Кириковичем, бо вона ж йому рідня! Ти за це, мабуть, і забулась! — гукнув Андріян Кирилович.

— Ох мені лихо! Я на це чомусь не зауважила! Що ж оце вийде з їх кохання?

— Може вийти те, на що натякає оцей старий бородань в своєму листі.

— Не кажи-бо так! Погана в тебе манорія! Як тільки зайде мова про будлі-якого батюшку, в тебе інших слів ніби й нема, тільки — патlach, кудлань, бородань, неначе ти пошився в штунди, абощо. Гляди лишень! Ще скрізь піде поголооска, що з нашої оселі пішла штунда по селі.

— Але ж що нам діяти? що чинить? — гукав Гукович на всі покої.

— А що ж діяти? Не пускать Ліди до Марусі та й годі.

— Але, як на мій погляд, тим часом за це не треба нічого казать ні Ліді, ні навіть Меласі, щоб вони до якогось часу нічого за це не знали. Може, воно перетреться, перемнеться та й так минеться й забудеться, — промовив батько.

— Чому ж то не казать Меласі? Не клопочіться за Меласю, бо Мелася вже все дочиста чула й знає, — залепетала Мелася, вскочивши прожогом в кабінет.

— А ти вже й чула? — спитав батько.

— Ще б пак не чула, коли ви розмовляєте за секрети нищечком так, що все чуть по всіх покоях. Я й не підслухала, бо як я одчинила двері в прихожу, то все дочиста було чуть аж туди, за що ви балакали.

Мелася сказала не всю правду: вона таки спинилась в прихожій на якийсь час та й доти підслухала, доки старі згадали за неї. Аж тоді в неї терпець увірвався, і вона вискочила, як козак з маку, та з нестямки шусть просто в кабінет на цікаву розмову!

— Ви Ліду приборкайте таки одразу, бо оті сьогочасні вчені лібералки не дуже-то церемоняться: не вважають ні на що в світі й ладні визаконити й знищити усякі закони й звичаї, скрізь заведені з давніх-давен, ніби якусь непотріб, трухлятину та гнилятину, як вони кажуть, — аж репетувала з злістю Мелася, мабуть, через те, що сама потаєнці любила Якова Кириковича й була ладна зрадити свого Мишука хоч і зараз для його брата.

— Як же ти її приборкаєш? Якби вона була курка, то я взяв би ножа, поклав би крила до порога та лезом і пообтинав би їх, щоб не дуже високо літала. А з паннами та ще й вченими інша справа: в їх хвоста й крил нема, — сказав батько.

— Забороніть їй їздити до Марусі, забороніть бачитися з своїм любчиком, то вона незабаром за його й забуде, — промовила Мелася.

— Ой не забуде, коли щиро любе! — сказала мати, пригадуючи, як вона колись любила Андріяна Кириловича й виходила до його в Києві в Царський садок сливе щовечора на розмову.

— Ба забуде! Мине якийсь час, і та палка любов прохолоне, зслизне й зсякне, як дощ на піску, що зараз вникає в ґрунт, бо все ж на світі холоне, навіть розпечене залізо, — лящала Мелася.

— Але людське серце не залізо, не сплоха воно й прохолоне. А муки, а сум, а туга! — сказала мати й стиха зітхнула. — Ой боже мій милий! Що ж це в нас скоїлось так несподівано й негідано!

— Є чого бідкаться! Мені аж чудно. Але чи так, чи інак, а з лібералками справа погана: вони нехтують людськими звичаями й звуть їх забобонами, ще й піднімають їх на глум та смішки, — лепетала Мелася,

В кабінет несподівано вступив Михайло Кирикович. Усі замовкли й ушухли.

— Я поїду до брата й скажу йому, щоб він не збивав з пантелику Ліди, — сказав він в тон переднішої розмови Меласі.

— А ти це звідкіль дізнався про наші секрети? — спитала Мелася.

— Гарні секрети, коли ти за ці секрети так потаємно репетуєш, що аж за ворота чуть через одчинені вікна. Не чув їх хіба той, хто не хотів чути або кому вуха позакладало. Я стояв на ганку в флігелі й недоброхиті вислухав ваші секрети, бо твоє галасування, мабуть, було чуть аж на всю оселю, а може, аж до Панасенкової садиби. Спитай в Панасенка, то й він, надісь, знає за це. На мене аж страх найшов.

— Чого це на тебе страхи напали? — спитала Мелася, вирячивши з дива очі.

— Того, що вчора в каші я бачив зарнятка отрутноі собачої блекоти. Недурно ж ти сьогодні довго спала, сливе до півдня, і встала з червоними очима.

— Перехрести лоба! Що це ти верзеш? Яка там собача блекота в каші, та ще й отрутна? Чи не сам ти наївся собачої блекоти? Меле таке, неначе справді наївся собачої блекоти. Видно, що і в тебе голова половою напхана, як каже Надежда Мокіївна про своїх батюшок.

— Що це за знак? Тепер усі молоді жінки репетують, що в їх чоловіків голови напхані половою. Чим же то напхані ваші великорозумні голови? — огризався Михайло Кирикович, котрому вже давно остогидла опришкувата й криклива Мелася.

— Та годі вам змагаться! Он треба міркувать за щось поважніше, а не за те, чим в кого голова напхана, — обізвалась мати. — Міркуйте лишень, що нам робить з Лідою, доки вона десь никає по парку та не чує? Киньте своє сперечання на другий час!

Ліда в той час гуляла в садку, а потім сіла на ганку й далеко чула, що в покоях трапилась якась спотичка між ними, бо почалась голосна розмова, навіть змагання й галасування. Ці разуразні крики так їй осточортіли, що вона зумисне одмикувала од їх і тікала в садок. В той час горнична вскочила на ганок. Ліда спитала в неї, що там скоїлось в покоях? Чи не трапилась якась шкода в покоях або в оселі?

— Та там, панночко, хтось прислав панові листа за вас та за доктора, якийсь бородань, чи патlach, чи піп, чи що. Я дещо чула, та не все второпала. Хтось пише до пана, що буцімбито ви змовились з доктором десь стикається та бачиться, чи в Марусі Матушевської, чи що; та пан кажуть, що ви й доктор вже пристали до штунди, то вони через це й бояться, щоб за вас по селі поговору не було.

В Ліди швидко закидалось серце. Вона постерегла все й догадувалась, який то лист принесли батькові. Увійшовши в покої, вона на часок спинилась у світлиці й звідтіл чула останню розмову: її взяла цікавість, і вона не втерпіла й несподівано ввійшла в кабінет.

— Це в вас розмова за мене й Якова Кириковича? — спитала вона й одразу зблідла на виду.

— Та еге ж! — обізвалась Мелася. — За вовка промовка, а вовк у хату! Ось хтось пише потаємного листа за тебе, виказує на тебе, що ти нібито потаєнці бачишся з Яковом Кириковичем в Марусі.

Ліда зблідла, аж пополотніла. Взявши в руки листа й одтяті ножицями два клаптики, вона швиденько перебігла їх очима й поклала на стіл.

— Цей лист писав не бородань і не патlach, а безпремінно писала духовна особа, тільки не бородата, хоч і кудлата: писала його Надежда Мокіївна Ладковська, бо вона має

якийсь свій інтерес, чимсь сама пришпиляна й притулена до цієї справи... — обізвалася Ліда якимсь пригнобленим голосом, неначе вона шепотіла нишком, а не говорила.

— Але ж чи вона писала, чи хтось інший, а то, мабуть, таки правда, що ти змовилася з Яковом Кириковичем бачиться в Марусі й їздить туди на одвідини не до Марусі, а до Якова Кириковича? — спитав батько. — Це тобі, як молодій панні, не личить! Нечля!

— Та хоч би була й правда. А що ж робить, коли ви сливе випихаєте його а свого дому? А мені тільки й радощів, що побачиться з ним та побалакають про щось путяще, за наші громадянські справи, — сказала Ліда, вже опам'ятавшись.

— Я не проти того, щоб ти балакала з ним за ваші усякі просвітні та громадянські справи. Про мене! Але навіщо тобі було змовляється та зумисне їздить на одвідини буцімбито до Марусі, але й справді задля того, щоб бачиться з Яковом Кириковичем? — сказала мати.

— Якби ж пак ви вдвох балакали там в Марусі тільки про громадські справи, то за це було б байдуже нам усім, — вставила своє слівце Мелася.

— А кому яке діло до того, за що ми вдвох балакали? Ви натякнули йому дуже виразно, щоб він не їздив до нас. От він і їзде до Марусі, щоб перекинуться в цій глушині живими словами з просвіченими людьми. А мені завжди цікаво послухать їх розумну розмову, — сказала Ліда, сівши на стільці. — От Маруся задумує на жнива завести денні пристановища для малих дітей і в себе в хуторі, і в нас на селі, щоб молодиці не носились з дітьми в поле. Ми й радились за це.

— І охота ж тобі морочиться з чужими дітьми! Он в мене одно пищить в флігелі, та я й тому не дам ради. Насилу те пискля оце уколошкала! — сказала Мелася.

— Та він залицяється до тебе! Але що вийде з того залицяння, коли він тепер тобі не чужий. Побратись вам не можна! — обізвався батько.

— Хіба ж я знаю, що вийде? Певно, нічого не вийде, — сказала Ліда смутним, ніби розбитим з одчаю голосом.

— А як нічого не вийде, то ти його залиши. Не бачся з ним, не стрічайся з ним, не єднайся, то те єднання й роз'єднається само; а далі й забудеш за його, як усе на світі забувається, — сказала мати.

— Я можу не стрічатись й не бачиться з ним, але доки й мого живоття, я його не забуду. Ми поєднались думками. Не моя воля, не моя сила його навік забути. І не кажіть, і не радьте мені нічого, бо ваша рада нічого не вдіє і не направи мене кудись по вашому бажанню.

Сльози здавили її в грудях. Вона трохи не заридала, схопилась з місця, хапком вибігла з кабінету й сховалась в своєму покоїку. Очі одразу зайшли слізьми, і вона заплакала й захлипала, як мала дитина, затуливши долонею свій вид.

В кабінеті всі замовкли, неначе дух затаїли. Щире кохання й слези щирої любові взрушили серце в усіх. Мати згадала свої літа молоді, свою давню молоду щирю любов, як вона колись кохала, як вона силоміць зламала волю своєї матері, щоб вволить свою волю й постановити на своєму. Мелася уявки побачила, яка буває в людей щира любов, така палка та щира, якої вона й досі не зазнала. Усі почували, що в покоях неначе пішов подих чогось пишного, наче по покоях повіяло пахощами запашних квітів. Усі задумались. На всіх найшов смуток.

Мати зітхнула й вийшла з кімнати, щоб втішити Ліду і вгамувати її горе. Батько сидів зажурений та засмучений. Навіть на очах легкодумного Михайла Кириковича з'явився якийсь легенький сутінок жалю та задуми.

Мати впійшла в темний Лідин покоїк. Лідина постать ледве мріла од сірого одлнску з вікна. Молода дівчина плакала, аж хлипала, аж побивалась.

— Не журись, доню! не вдавайся в тугу. Я знаю твоє серце й спочуваю твоєму безталанню, бо колись і зо мною було сливинь те саме, що з тобою. Зазнала й я такого горя. Чи так, чи інак воно вийде, а я тобі не ворог, а мати, і встоюватиму за тебе й за Якова Кириковича. Про це так і подай йому листом звістку, коли не матимеш сили перемогти своє серце й роз'єднаться з ним, — сказала мати, засвічуючи світло на столі. — Не плач, не журися. Може, воно й вийде на добре.

Од того часу Ліда перестала їздити до Марусі на пораду й для розмови з милим. Маруся ждала її якийсь час, а далі сама одвідала Гуковичів. Ліда, посидівши з нею в залі, пішла з нею в парк і на самоті розказала Марусі про свою пригоду, про чийсь потаємний лист до батька.

Вернулись вони з парку й сіли пити чай на веранді. Весела й говорюча Маруся сиділа, неначе пришиблена, і тільки приставлялась невесело. Вона розказувала, що на час жнив має на думці вкупі з сестрою та вчителькою завести в себе на хуторі дитяче денне пристановище.

— От і ви, Лідо, заведіть вкупі з Меласею та вчителькою в себе в селі принаймні на жнива таке пристановище для дітей. Менше було б каліцтва й пожежі на селі, а для вас буде якесь діло, — промовила Маруся.

— Он в мене пищить одно дитинча, та й те мені остогидло. Цур тим писклятам! — обізвалась щиро лепетлива Мелася. — Це виходе, що «не мала баба клопоту, та купила поросля!» Діло це добре; нема що й казати. Хоч я й люблю дівчорі, але я не здатна пильнувати та доглядати цих писклят та опеньків. Коли вже ходиться про добродіяння та філантропію, то я вибрала б собі щось інше, а не це.

— Ти бо все вибираєш щось інше і ніяк не спроможешся вибрати і спинитися на чомусь! А я була б здатна доглядати дітей, якби мала засіб для цього діла, — сказала Ліда.

— Про мене, й заходжуйся. Але на які гроші? Я не маю нічогісінько зайвого з свого надбання, то й нічого не постачу. Нехай громада розстарається грошей. Треба ж буде найняти хату та дві бабі за няньок та доглядачок; треба настачати грошей і на харч, — говорив Андріян Кирилович.

— Як не спроможетесь, Лідо, завести в себе це пристановище, то прибувайте до мене на жнива й станьте на якийсь час за доглядачку нам на зміну, бо для вас нема тут ніякісінької роботи. А після жнив ми причепимось до земців: поїдемо в Полтаву, повеземо свої верстатки й запросимо на науку охочих молодичь, щоб вивчити їх вироблювати полотна, ще й заохотить їх, щоб вони розповсюджували це ремесло по всій околиці й по всіх усядах на Україні.

— Про мене, Лідо, заводь і тут вкупі з вчителькою таке пристановище, — сказала мати. — В нас молока доволі. Я не шкодую й не боронитиму тобі: братимеш, скільки схочеш. На якийсь там місяць найму за свої гроші дві бабі.

— А ви, Лідо Андріянівно, таки заїдьте до мене згодом, побачите, зацікавитесь і нам станете на підмогу, — говорила Маруся на розставанні. — Сподіваюсь вас до себе доконечно!

Ліда мовчала, похнюпившись, і легенько зітхнула: вона напевно знала, що упертий батько не пусте її до Марусі нізащо в світі, коли він раз сказав це.

Минуло чимало часу. Ліда перенудилась, перепечалилась. помарніла й зблідла на виду. І засумувала. Маруся аж влітку якось ненароком завершила до Гуковичів і знов запрошувала Ліду до себе на якийсь час або хоч на часок, щоб вона подивилась на пристановище й придивилась до порядків. Ліда попросилась в батька, але батько гримнув на неї сердито й не дозволив їхати.

— Та пусти-бо! Нехай поїде та хоч розважить себе трохи, — оступилась мати за Ліду. — Ти ж бачиш, як вона нудьгує та нидіє без діла! Ти ж бачиш, що їй все гіршає, що вона худне й тане, як воскова свічка! Нехай трохи провітриться.

— Одчепись! і не говори, і не мороч моєї голови. Нехай сидить вдома та не рипається. Так буде краще й для неї. Час усе переможе, все знесе й звіє, як порох на дорозі, і всі ті дурості щезнуть і злизнуть.

— Ба нехай таки поїде! Не держать же її, неначе на припоні взаперті! Вона ж не дитина! От візьму та й не послухаю тебе, та й пушу її в гості, — промовила мати.

— Не вигадуй! Я гаразд знаю людське серце. Не давай йому волі та принадки, не потурай йому, то воно і вгамується, — сказав батько вже з криком невдоволення в голосі.

— Та й я знаю досвідом і своє й людське серце, але я добре пересвідчилась, що не завжди й не кожне серце можна вгамувати. Не до лиходіїв же та душогубів вона поїде, — змагалась мати.

Почалось, як і повсякчас, сперечання та змагання. Батько вийшов з дому й зараз покатав верхи на поле. Мати звеліла наймитові запрягти коника й дала дочці дозвіл поїхати до Марусі на часок.

Ліда поїхала. Маруся, й її сестра, і стара мати були такі раді Лідиному приїздові, що сливе знесли її з повозки на руках. Маруся одіслала погонича з кіньми назад додому й наказала через його, щоб не присилали коней, бо вона сама привезе панну додому через якийсь час.

Ліда пробула вже чотири дні в гостях і трохи побадьорнішала, посвіжішала, неначе одходила, як квітка на дощі після довгої спеоти. Вона ходила в дитяче пристановище, кмітила за всім, до всього придивлялась. Дітей назносили й понаводили мало, бо селяни все не йняли віри панам і ніби щось заздрівали. Одлучених од груді немовлят щодня приносили тільки три молодичі. Більшеньких дітей було десятеро.

Одного ранку Ліда вийшла в садок, а звідтіля пішла на прогулянку по квітнику та зільнику. Ранок був ясний, тихий. Сонце підбилось височенько вгору. Після тучного наглого дощу вночі земля одвологла. Одвологло й повітря. Усякі лікарські зілля й квітки в квітнику посвіжішали, неначе набрались живою та цілющою сили. Квітки цвіли, зілля зеленіло. Вогка земля парувала. Повітря пропахалось духом резеди, левкоїв, важким духом зільника, ромашок, кануперу, м'яти та рути. Десь з-за тину легкий подих вітерця заносив гострий, наркотичний дух цвіту кропиви та бузини. Повітря пахло, аж душило.

Бур'яни неначе дихали чадом. Голова в зажуреної дівчини аж морочилась од важких пахощів в вогкому повітрі.

Вона підвела голову, зирнула на подвір'я й побачила, що в двір в одчинену браму в'їжджає поштовий візок, а в візку сидить Яків Кирикович Уласевич. Ліда трохи не зомліла. Од важкого духу, од чаду пахощів та од несподіванки в неї закрутилась голова.

Яків Кирикович вглядив її, мерщій зскочив з візка й попростував до неї. Ліда зблідла і, коливаючись на ході, неміцною ходою пішла до його назустріч, спинилась на кільки ступенів од його, а потім раптом кинулась, з нестямки припала головою до його плеча й стиха заплакала. Уласевич підвів її голову й швидко й гаряче цмокнув її в щоку.

— Я за все знаю. Нічого мені й не говори, — промовив він стиха, озирнувшись на візок, котрого одначе було не видно за кущами бузку. — Ти будеш моя! Ніхто й ніщо в світі нас не розлучить, хіба одна смерть. Ми житимемо в парі, хоч би твої батьки й не дали своєї згоди на наше одруження. Житимемо й невинчані, бо ти призначена мені якимись потаємними силами неба й землі. Я напитаю собі службу десь інде, не в цих краях, а далеко од батьків, од знайомих і візьму тебе з собою. І ми одружимося і житимемо вкупі.

— Ти хочеш завезти мене крадькома, потай од батьків? тобто викрасти мене? — спитала Ліда, трохи опам'ятавшись.

— Ні, серце! Я просто-таки поїду до твого батька й матері, попрошу, щоб вони тебе пустили зо мною й поблагословили нас, — сказав Яків Кирикович.

— Мій панотець зроду-звіку на це не пристане! Він упертий, дерзкий та міцний на вдачу. Що він раз постановив, що задумав, того він не змінє ніколи, доки й його живоття. Треба нам передніше побалакати з матір'ю. Мати багато здатливіша од батька, щиро мене любе й спочуває до нашого кохання. Може, вона й сприятиме мені в цій пригоді й пусте мене з тобою. Принаймні я певна в тому, що вона не зважиться мучити мого серця й заважати нам в наших замірах.

— Наприкінці літа або з початку осені я прибуду в Деркачівку до твоїх батьків сам, без сватів, як напитаю собі службу десь далеко, певно, на Кавказі. Південні краї надять мене, поривають до себе мою душу, бо я їх люблю по своїй природженій вдачі: я, бач, трошки поетичний на вдачу, — сказав Уласевич.

Серце в Ліди взрушилось од палкого й щирого кохання молодого хлопця. Вона обняла його русу голову й вп'ялась устами в його високе гладеньке чоло.

— Я задалегідь даю тобі своє певне слово й обіцянку їхати з тобою хоч би й на край світу, аби нам вдвох жити вкупі й не розлучаться ніколи до кінця нашого живоття. Я отут в Деркачівці незабаром занидію, зачучверію, як трава в спеку. Я тутечки до решти знікчемнію. Цвіллю та бур'яном заросте моя голова. Марно пропаде та моя просвіта, котру я придбала не без труднації й напруги. Життя моє буде тут неприємне й важке. Мама й тато раз у раз тільки те й роблять, що змагаються або сваряться. Мелася з чоловіком не мирить і так само все лається. Я заздріваю, що Мишук її не любе. Мишук і Мелася попередили нас і вихопили в нас наше щастя, нашу долю, та й дурнісінько, бо й самі не живуть в згоді та в щасті. Без путящого діла я тут, мабуть, незабаром занидію або й збожеволію. Ходжу та світом нуджу часом без ніякої думки в голові, мов неприкаяна. Я тутечки буду не варта навіть оцього помічного зілля, бо й воно стає комусь на поміч, на ліки. Оці гарні квітки принаймні тішать та звеселяють чийсь очі... а я...

— А ти ж, моє серце, хіба не звеселяєш людських очей своєю красою, своїми ясними очима? Хіба ж ти не звеселяєш мого серця? Я тобою тільки й живу, тільки й дишу. Ти для мене усей світ закрасила, неначе розсипала по йому квітки для моїх очей. Ти ж найкраща квітка! Ти ж окраса цього пишного квітника! — перебив її молодий хлопець.

— Я тепереньки не варта отого бадилля на городі, бо й з його є якась користь для людей. Оті хмарки, що плывуть в синьому небі, і ті вартніші за мене, бо вони десь розіллються тучним дощем, поллють суху землю, принесуть вогкість на ниви та левади, дадуть родючість та плодючість. А я на всьому світі неначе зайва, бо нема з мене користі ні собі, ні людям. Дармує моя просвітність, до котрої я стільки доклала праці. Мама оце присилувала мене вишивать вже третю подушку на нові канапи, а мені ця робота не дуже приємна, бо я маю потяг до книжок, до науки. І полегкості для себе не жду ні од чого в цій глушині, а усяке силування мені не подобається.

Рипнули на ганку двері, неначе заскрипів немазаний віз. З дверей вигулькнула й залисніла на сонці сива голова Марусиної матері, Ганни Прохорівни. Ліда одскочила од Уласевича й похапцем попрямувала до ганку. Попліч з нею пішов тихою ходою й Яків Кирикович. Стара мати прикрила очі долонею зверху, придивилась до гостя стемнілими очима, впізнала його й радісно привіталась. Незабаром вернулася з дитячого пристановища Маруся з сестрою. Яків Кирикович хапавсь у дорогу. Усі посідали на ганку на лавках, побалакали з півгодини, і гість раптом підвівся з лавки й попрощався.

— Я оце зрання виїхав з дому, бо хапаюсь в Березань. Там прокинувся дифтерит на дітях і ще якась пошесна слабкість на дорослих людях, їду, щоб докладно дізнатися за це все й стати до рятунку, — говорив доктор на прощанні й побіг до хвіртки так швидко, неначе хтось гнався за ним.

Ліда стояла на східцях ганку ніби в чаду. І кохання, і запашний та душний опар з землі запаморочили їй голову. В неї думи неначе повились туманом та мрякою, через котру невиразно визначувалась неясна надія на якесь таке велике щастя, якому й міри й ціни не могла вона скласти.

Через тиждень Маруся одвезла Ліду додому. Ліда посвіжішала на виду, стала жвавіша й веселіша. На її чолі неначе вияснилось, як на небі після довгої негоди та сльоти. Смуток та журба зникли з очей. Блідота щезла з лиця. Уста знов стали червоні, як калина. Очі заблищали, заграли, як було колись давніше. Вона неначе перебула якусь важку слабкість і одужала одразу. Мати була рада такій зміні.

— А ба! — казала вона Андріянові Кириловичеві. — Я ж тобі казала, пусти її до Марусі, нехай трохи повештається між людьми, розваже себе в товаристві, то вона й одійде, як одходе в дощ прив'ялена в спеку та сушу квітка. От вона й одійшла! А ти, бач, все по-своєму гнеш і мене ніколи не слухаєш.

По обіді Ліда почимчикувала з Марусею до вчительки на пораду, щоб завести в Деркачівці денне дитяче пристановище.

— Про мене, нехай Ліда тим часом бавиться і цим, доки йдуть жнива, — сказала мати. — Вона дуже любе дітей, а діти, навіть мужицькі, горнутья до неї. Часом обстануть та обаранять її з усіх боків за гостинцями, й вона й сама наче змалиться та грається з ними, мов маленька.

— Та це, мамо, в їх, певно, тепер така поведенція пішла на ці усякі гуманітарні витребеньки, як буває мода на наші сукні та капелюші, — сказала Мелася.

Маруся, давши пораду й напутіння Ліді та вчительці, поїхала вже смерком додому. Ліда і вчителька обидві зараз заходились коло діла й незабаром завели денне пристановище. Стара Гуковичка наставала для дітей молока, пшона та крупів на кашку та на куліш, ще й найняла дві бабі за наглядочок та няньок. Одначе й того поживку діти небагато споживали, бо дітей приводили не багацько.

Тим часом в Дрижиполі трапилась подія, дуже неприємна й навіть небезпечна і для Никона Кучми, і для самого молодого доктора.

В Никона Кучми на святках та в неділі, як і передніше, завжди збиралась юрба цікавих до книжок людей то в батьковій хаті, то в клуні або в садку, як надворі була година. Никон читав їм українські книжки. Цими книжками цікавилось усе село. Люде ходили до Никона й назахват позичали книжки. Чутка про це читання пішла по других селах в околиці. А до молодого вважливого та доброго доктора насунуло багато слабих, навіть з ближчих околиць сіл. Люде то сиділи на східцях ганку, то стовбичили коло ганку надворі часом цілим натовпом, застоюючи черги. Це все було таке небувале на селах, таке нечуване в глушині, що вже давненько кинулось в очі всім по всій околиці. Щоб побільшити і підсилити свою півчу гарними голосами, Никон почав одбивати півчих од церковного хору та підмовлять, щоб вони приставали до його хору. Протопоп почав ремствувати та прилюдно нарікати на Никона. Никона почали судити та гудити і навіть обговорювати. Його задрівали, що він недурно збирає в себе якусь збірню, що він знається з доктором та фершалом, часто гостює в їх, мов їм рівня, поводитьсь з ними за панібрата, що він в чомусь поєднався з ними. На своє лихо, Никон посварився ще й з урядником... Пішла чутка по околиці, що до доктора й Никона от-от незабаром прийдуть трусити та обшукувати.

Одного дня урядники й справді прийшли трусити та обшукувати Никона. Перетрусили все в хаті й у клуні, звеліли, щоб батько одчинив скриню, нишпорили по всіх усюдах і, нарешті, забрали усі загалом книжки, котрі познаходили. Книжок було багацько, бо Никон писав до авторів у столицю й у Київ, щоб вони поприсилали свої видання для читання народів. Книжки склали в рядно, але через тижнів зо два Никонові вернули його ряденце з книжками, тільки заборонили йому збирати в себе в хаті й в оселі збірню й читати їй книжки. Він, порадившись з доктором, од того часу ходив читати людям то в одній, то в другій опрічній просторнішій хаті наперемінку.

Після цієї події, що скоїлась несподівано й негадано, знов пішла по селі поголоска, що така сама трусанина буде ще й у доктора і вчителя, а по околиці пішли слухи, що вже в їх і трусили, навіть і в тих, в кого вони бували в гостях.

Така чутка дійшла й до Деркачівки. Гуковичі стурбувались. Ліда, почувши за це, одразу ніби охолоча. Мишук запряг коня й зараз побіг до брата. Він оповістив братові за таку чутку, але дізнався напевно, що нічого того не було, що то тільки пішла скрізь побрехенька. Мишук вернувся додому заспокоєний.

Вже наприкінці літа Яків Кирикович напивав собі місце на Кавказі, десь на Кубані. Тоді він наважився взяти в батьків Ліду й виїхати з нею в ті далекі краї, куди не досягли б людські довгі язика з околиці Дрижиполя.

Найнявши поштові коні, він одного дня зрання побіг в Деркачівку, наважившись щиро й прямо поговорити з старим батьком, щоб він видав за його Ліду.

Гуковичі тільки що випили вранішній чай і ще сиділи за столом та балакали, як у браму вскочили коні й підкотили дуже швидко під ганок. Усі зирнули у вікно і впізнали Якова Кириковича. Погонич спинив баскі коні. Вони наче спинились на льоту й раптом стали коло ганку, як укопані. Доктор, ніби хапаючись, стрибнув з візка. Усі в горниці одразу ущушли й неначе дух притаїли.

— Яків Кирикович! Чого це він так спозаранку? — промовив батько.

— Щось трапилось! Щось є! — вихопився Мишук. — Увігнався в двір швидко, неначе за ним хтось гониться. Може, тікає?

— Цей несподіваний приїзд якийсь лиховісний. Щось скоїлось! — сказав батько.

— А може, втікає та має на думці переховатись в нас на якийсь час, — обізвалась з переляку Мелася, пригадавши усякові слихи за Якова Кириковича.

— Може, й навспражки так! Бо чого б пак він оце пригнався несподівано до нас, коли він, само по собі, втямив же моє виразне натякання, бо вже давненько покинув свої часті одвідини. Я не вагаюсь в тому, що він догадався, що такі, як він, одвідачі мені неуподобні, — бубонів сливе нишком старий, щохвилини сподіваючись, як непроханий одвідач от-от нагло вступить в покої.

В дверях з'явився несподіваний і непроханий гість, трохи зблідлий і помарнілий, і поздоровкався з усіма.

Його наглий приїзд здивував усіх. Усі неначе остовпіли й з дива витріщили і втирили в його очі. Усім було ніяково; всі чогось ніби злякались. В Ліди серце охолело й спинилось на одну мить. Вона зблідла на виду, аж пополотніла. Але незабаром серце неначе ожило й закидалось швидко та хутко. В неї шоки раптом почервоніли. Вона догадалась, чого так несподівано прикатав доктор.

— Вибачайте, що непроханий і, певно, небажаний гість прибув до вас з одвідинами. Але мої одвідини будуть останні. Я прибув до вас по великому задля мене ділу й мушу поговорити з вами, Андріяне Кириловичу, та з вами, мамо! — говорив молодий хлопець якимсь ніби потаємним, придушеним голосом.

«Мабуть, оце тікає, а за ним гоняться слідком», — подумали Мелася й мати й обидві полякались на смерть.

— Що трапилось? Кажіть хутчій! Не мучте нас, — промовила мати, неначе аж крикнула.

— Нічого такого не трапилось. Я приїхав поговорити за свою долю та за долю Ліди Андріянівни, — сказав доктор вже спокійніше й голосніше.

— Дбайте передніше од усього про свою долю та про свій талан. Долею дочки пиклюватимуться батько та мати, — сказав батько й насупив свої довгі й густі брови так, що в його вид став ніби сердитий.

Мати важко зітхнула: вона зараз догадалась, за яку то Лідину долю Уласевич розпочав розмову з батьком.

— Ми з Лідою Андріянівною вже давненько поєднались думками та поглядами, бо ми держались однакового прямування, кохалися в однакових принципах. Єднання ідей, єднання душ — це велика потаємна сила між людьми, що єднає їх між собою. Де буде

єднання людей, єднання душ, де буде однаковість поглядів, там доконечно буде згода й мирнота і в житті, там тільки буде щастя, те щастя, котрого так бажають і так шукають усі люде.

— Говоріть! Усякі ваші ідеї та теорії ніколи не були та й, надісь, ніколи й не будуть завсідні й віковічні, бо вони змінливі, навіть швидкоминаючі: в один час панують одні, а через якийсь час з'являються інші на їх місце. Це все недовговічне, надто вже змінне та текуче. Такий ґрунт під ногами занадто небезпечний. Згодом ви можете не зійтись з Лідою в якихсь там принципах, навіть можете через це посваритись, полаятись і роз'єднатись, а може, й розійтись, бо ви ж житимете невінчані. А серце людське змінливе. Кохання холоне. Думки та усякові гадки змінюються. Це ґрунт небезпечний, хисткий. З неznавки та з нетямучості ви накоїте самі собі багато лиха. Занехайте ви усю цю справу! Викиньте геть усе це з голови, вертайтесь додому й знов заходжуйтесь коло переднішої, справді корисної праці громадянського діяча, — сказав своє напутіння Гукович.

— Воно то й так! Але, окрім цього, я, бачте, вже давно щиро покохав Лїду Андріянївну, а вона покохала мене. Ми далі не можемо жити нарізно одно без одного. Ми поєднались і через симпатію душ, і через любов. Благословіть нас на чесне життя до самого кінця нашого живоття! — промовив міцним і спокійним голосом Яків Кирикович і сміливо подивився старому в вічі, ждучи відповіді.

— Схаменіться! опам'ятайтесь! Що ви торочите! Ваш брат держить старшу мою дочку, а ви сватаєте меншу. Це ж божевільство! Це ж нахабно й...

— Для серця нема тут нічого божевільного й нахабного. Почування любові вольне й не силуване, як сама вольна воля, не силувана думка. Бо вольної думки не можна замкнути в тюрму, не можна знищити або вбити з гармати чи з рушниці, не можна списом заколоть. Та любов і не єсть якийсь вчинок, якась подія, котру можна спинити і вгамувать або пригнобить. Я добре почуваю в серці, що я вволю не свою волю, а волю якихсь невідомих потаємних сил, котрі невгамовано правують моїм серцем, правують мною і панують надо мною непоборно й непереможно. Не ми пануємо над ними, а вони опанували мене й Лїду. Я не маю на думці побраться з Лідою потаємно, потай од вас. Борони боже! Але, як добрий до своєї дитини батько, ви не забороняйте нам побраться й жити вкупі. Дайте нам щастя.

— Нізащо! Ніколи в світі не дам я такого дозволу! — крикнув батько й раптом зблід на виду. — Це в вас якісь докторські погляди! Ця ваша намога неправдива, нахабна й навіть кривдна для нас! Це ж безглуздя! А що сказали б за мене люде? Ви ж людина міркована. Посудіть самі й поміркуйте про ваш вчинок. Піде поговір, піде опорока на мене й на матір. Що ви оце задумали? Ви привели якесь нещастя в мою господу. Ніколи цього не буде! Не дам згоди!

Мати сиділа смутна та задумана, аж голову похилила. В її серці несподівано неначе наново виникли усі муки, які вона колись давно перетерпіла в той час, як її батьки довго не давали згоди на вінчання з Гуковичем. Вона згадала, як в той час перемучилась та перепечалилась; а тепер вона неначе вдруге страждала од тих давніших мук, спочуваючи своїй коханій Лїді.

— Коли, Андріяне Кириловнчу, не буде вашої волі й згоди, то ми все одно зійдемося і до смерті не розлучимось з Лідою, — сказав з притиском і завзяттям Уласевич.

Батько глянув на його зблідле обличчя, на його ніби пригаслі й божевільні очі й стривоживсь. Він сподівався якоїсь вихватки, несподіваної й небезпечної.

— Коли, тату, ви не поблагословите нас, то я далі не стерплю своєї муки. Нема в мене сили довше терпіти! — крикнула Ліда, неначе несподівано підстрелена кулею пташка, і за тими словами, схопившись з місця, кинулась матері на шию.

— Схаменись ти, тороплена! — крикнув батько.

— Рятуйте мене хоч ви, мамо, бо я ж безщасна, бо я ж безталанна, — промовила Ліда, ридаючи на плечі в матері.

— Не плач, доню! Коли тато не згоджується поблагословить вас, то натомість я поблагословлю вам жити вкупі, — сказала мати, і в неї самої очі одразу зайшли сльозою. — Їдьте й живіть щасливо вкупі. А коли тобі, дочко, трапиться яка пригода, коли, борони боже, трапиться так, що ти в своєму житті будеш безприхильна й безпритульна, то пам'ятай, що в тебе є мати, котра тобі сприяє, тебе щиро любе й не забуде тебе, і не одкинеться од тебе, доки й твого живоття.

— Тату! та згляньтесь на їх! зласкайтесь над їх щирим коханням, — аж благала Мелася.

— Про мене! Але жити вкупі тутечки, та ще за моїм дозволом вам не личить! Мого дозволу вам ніколи не буде. Це безглуздя! Це якась напасть... І не чепляйтесь, і не сподівайтесь! Позиваться з вами я не буду, але своєї згоди не дам ніколи! — сказав наважливо батько й вийшов з горниці, ще й дверима гуркнув спересердя й досади.

Мелася сиділа з сльозами в очах. Вона вперше на віку уявки постерегла і вперше втятила силу щирого обспільного кохання, якого вона ще й досі не зазнала й навіть не задрівала. Вона несамохіть вдалась в смуток, що їй не було щастя й долі в коханні та в залицянні, не поталанило і в шлюбі з дружиною, котрої вона не кохала щиро й гаряче.

— Коли вже так склалося ваше діло, то ви, Якове Кириковичу, дайте нам звістку, як виїжджатимете на нове місце, а я вивезу Ліду на вокзал. Доведеться нам перетерпіти й нарікання, і людський осуд та поговор. Вже без того не обійдеться. Але мені байдуже. Нехай судять поза очі, аби принаймні не цвікали мені, старій, в вічі.

Мати була добросерда й здатлива, хоч і любила змагаться та суперечить чоловікові.

— Нехай же вас бог благословить! — сказала мати нарешті.

Вона пішла до кімнати, винесла образ, поблагословила Уласевича, обняла й тричі поцілувала.

— Нехай бог пошле вам щастя, пошле талан та долю на новому місці, в новому житті: де любов — там і бог. Хто ж запалив ваше серце коханням, як не бог?

— Я, мамо, вже маю звістку з Кавказу, вже напивав собі службу. Я дам вам знати, коли Ліді треба виїжджати в далеку дорогу. Не знаю, як вам і дякувати, що ви знехтували тим законом, що рідним братам не можна вінчатися з двома рідними сестрами. Цей закон давно вижив свій час, і вже час би його визаконить і вивести, — казав Уласевич, цілуючись на розставанні з усіма: і матір'ю, і з Лідою, і з Меласею та з братом.

— Господи споспішай вам! Щастя боже, на все добре! — гукнули Мелася й Мишук до брата.

— Спасибі! Я не знаю, як вам, мамо, й дякувати за ласкавість та прихильність до мене, бідолашного! Недовго я й задляюсь: спродаю деякі завальні речі, а книжки та лікарський

дріб'язок запакую, заберу з собою та й виїду в далекий край, де ми з Лідою будемо люде нові, невідомі, де нас ніхто не знатиме й ніхто не докучатиме поговором, — сказав Яків Кириковнч, хапком сідаючи на трусський поштовий візок.

Яків Кирикович не довго й гаявся. Через два тижні він подав листом до Теклі Опанасівни звістку й призначив день, в котрий має виїздити в дорогу. Текля Опанасівна, як добра й дбайлива господиня, ще заздалегідь надбала чимало дечого для приданого Ліді. Не треба було й великого заходу. Настав день од'їзду. Яків Кирикович, напутивши Никона та вчителя, як далі провадить просвітню справу, й попросивши подавати йому звістки за все, розпрощався з ними. І селяни й усі знайомі дуже шкодували та жалкували за ним.

Текля Опанасівна заходила ще зарані, щоб вирядить дочку в далеку дорогу. І мати, і Мелася, і Мишук — усі ходили засмучені. В матері очі були заплакані. Плакала й Мелася.

— Не з друзками та боярами довелось тебе, моя дитино, виряджати до вінця: не з весільною пишнотою, не з музиками та піснями виходиш ти з дому, а з слізьми та смутком в душі. Несплоха, певно, побачимось. Пиши, подавай за себе звістку повсякчас! — говорила мати, виряджаючи Лїду в дорогу, налагоджуючи все, що було потрібно на новому хазяйстві в господі.

— Не плачте й не журіться, мамо! Ви бачите, що я не плачу, що я весела й навіть ладна співати, бо з милим буде скрізь рай для мене, хоч би в убогій сільській хатині. Коли б ви, мамо, знали, яка я тепер щаслива! яка я рада! — говорила Ліда на розставанні, сідаючи в екіпаж і виїжджаючи з двору.

Батька не було вдома: він зумисне десь зник, виїхав з дому й навіть не попрощався з Лідою, не побажав їй щастя-долі в новому житті. Ліда поїхала на вокзал сама, де її стрів Яків Кирикович.

— Тепер дорога нам скатертею! — сказав він, взявши під руку Лїду й одводячи в вагон. — Нема кому й побажати нам щасливої дороги. Побажаємо ж ми хоч самі собі, коли ніхто з рідні не зважився виїхати з тобою в дому й побажати нам обом щастя й долі в житті та щасливої дороги.

— За всі голови! Байдуже мені за все, аби тільки я була з тобою вкупі до мого сконання, до останнього подиху мого живоття, — стиха обізвалась Ліда.